Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΗΣ ΖΥΠ

Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

(Σ' ἕνα πάρκο, στὴν ἄκρη μιᾶς μικρῆς λίμνης).

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΡΣΙ, μὲ τουαλέττα λιτὴ καὶ ἀριστοκρατική, ἐνῶ κάθεται πίσω ἀπὸ μιὰ σειρὰ καρεκλῶν:

— Ἔφτασα πρὶν τῆς ὥρας!.. Νόμιζα πὼς ἦταν πολὺ μακρυὰ!... *(Κυττάζει ὁλόγυρά της).* Εἶνε ἐρημιὰ ἐδῶ καὶ κάνει καὶ κρῦο!.. Μπρρ! Τί ὑγρασία! Δὲν πειράζει ὅμως... Τὸ σπουδαῖο εἶνε νὰ μὴ μᾶς δῆ κανεὶς καὶ νὰ μπορέσουμε νὰ μιλήσουμε λιγάκι. Ὁ κακόμοιρος ὁ Ἀλμπράν! Πῶς μ' ἀγαπᾶ! Δὲν σκέπτεται παρὰ μόνον ἐμένα! Ὅλη του ἡ ἔννοια εἶνε πῶς νὰ μοῦ φανῆ εὐχάριστος, πῶς νὰ μὲ διασκεδάσῃ! Μὲ ἱκέτευε νὰ τοῦ μιλήσω, νὰ τὸν ἀκούσω μᾶλλον καὶ ὑπεχώρησα!... Πῶς νὰ μὴ μὲ συγκινοῦσε ἡ βαθειὰ αὐτὴ λατρεία ποὺ τὸν κάνει ν' ὁδιαφορεῖ γιὰ κάθε ἄλλο καὶ νἄχῃ ὅλη τὴν προσοχή του συγκεντρωμένη σ' ἐμένα;...

(Ἐξακολουθεῖ νὰ ρεμβάζῃ. Ὁ κύριος ντὲ Ἀλμπρὰν φθάνει τὴν χαρετᾶ καὶ κάθεται κοντά της).

ΑΛΜΠΡΑΝ.—Πῶς; Ἤρθατε πρὶν ἀπὸ μένα; Καὶ εἶστε βεβαία ὅτι δὲν σᾶς εἶδε κανείς;

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ.—Ποιὸς νὰ μὲ δῆ ἀφοῦ τὸ μέρος εἶνε ὁλότελα ἔρημο;

ΑΛΜΠΡΑΝ.—Συνήθως ναί, ὄχι ὅμως καὶ τώρα, γιατὶ μιὰ ἔκθεσις σκυλλιῶν ποὺ γίνεται ἐδῶ συγκεντρώνει πολὺ κόσμο. *(Λιγόστιγμη σιωπή. Τρυφερά).* Ἀλλ' ἂς μὴν τὰ σκεπτώμεθα ὅλ' αὐτά. Ἂν ξέρατε πόσο σᾶς εἶμαι εὐγνώμων ποὺ μοῦ παραχωρῆτε τὶς λίγες τοῦτες στιγμές...

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ. *(Μὲ τρυφερότητα ἐπίσης).* Εἶστε εὐτυχής;

ΑΛΜΠΡΑΝ.—Ὤ, κάτι παραπάνω ἀπὸ εὐτυχής. Εἶμαι ὁ πειὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!...

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ.—Δὲν σᾶς πιστεύω. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πάψατε νὰ ἐνδιαφέρεσστε γιὰ κάθε τι, ἀφότου μὲ γνωρίσατε; Ἐγκαταλείψατε καὶ τὸ κυνήγι ἀκόμη; Καὶ ὅμως ἄκουσα νὰ λένε ὅτι εἴσθε μανιώδης κυνηγός...

ΑΛΜΠΡΑΝ.—Εἶνε ἀλήθεια... ἤμουν. . . ἀλλὰ τώρα πιὰ δὲν σκέπτομαι τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον σᾶς... Πῆτε μου, μ' ἀγαπᾶτε λιγάκι;

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ.—Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι σᾶς δίνω κιόλα τὴν ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης μου! Μὰ φαντάζεστε λοιπὸν ὅτι θὰ ἐρχόμουν ἐδῶ νὰ ἐκτεθῶ ἂν δὲν σᾶς ἀναπαύσω;

ΑΛΜΠΡΑΝ.—Ὤ, ἂν θεωρεῖτε ἕναν περίπατο σ' ἕναν δημοσιο κῆπο, ὡς ἀπόδειξι ἀγάπης, τότε τί νὰ πῶ ἐγὼ ποὺ σᾶς ἀγαπῶ σὰν τρελλὸς, ποὺ σᾶς συλλογίζομαι νύχτα-μέρα, ποὺ δὲ ζῶ παρὰ μόνον γιὰ σᾶς;

(Ἔξαφνα ἀκούγεται ἕνας δυνατὸς θόρυβος).

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ, *(ἀναπηδώντας).*—Ἀ! Θεέ μου, τί εἶνε αὐτό;

ΑΛΜΠΡΑΝ.—Αὐτό; Μὰ εἶνε φανφάρα... Μιὰ φρικτὴ φανφάρα ποὺ ἔρχεται νὰ χαλάσῃ τὴν ἡσυχία μας... Γιατὶ ἂν δὲν μᾶς ἐνοχλοῦσε θὰ ἦταν πολὺ καλή.

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ.—Ὤ. εἶνε πολὺ δυσάρεστο! Μὲ τὴ φασαρία αὐτῆς τῆς μουσικῆς δὲ θὰ μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε...

ΑΛΜΠΡΑΝ Δὲν βαριέστε! Μπορεῖ νὰ κάνει ὅσο θόρυβο θέλει... Δὲν θὰ μ' ἐμποδίση αὐτὸ νὰ ἔχω συγκεντρωμένη ὅλη τὴν προσοχή μου σὲ σᾶς, σὲ σᾶς μόνη... *(Ἀκούονται).* Διάβολε! Μὰ παίζουν ἔνταντα τὰ ζῶα αὐτά! Ποτὲ μου δὲν ἄκουσα τόσο καθαροὺς ἤχους...

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ. *(Ἔκπληκτη).*—Μπᾶ!

ΑΛΜΠΡΑΝ.—Βέβαια μὰ ἂς μὴ μιλοῦμε γιὰ τὴ μουσική. . Ἂς μιλήσουμε γιὰ μᾶς... *(Πολὺ τρυφερά).* Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ λέγω γιὰ μᾶς;

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ. *(Μὲ γλύκα).*—Σᾶς τὸ ἐπιτρέπω.

ΑΛΜΠΡΑΝ.—Εἶνε ἀξιολάτρευτη ἡ καλωσύνη σας!... Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄγγελος, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ κακός... Θὰ τὸ πῆτε! *(Ἀφουγκράζεται).* Ἀ! ὡρισμένως ὀρχίζει νὰ μοῦ δίνη στὰ νεῦρα ἡ διαβολεμένη αὐτὴ φανφάρα!

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ. *(Ἀκούγοντας κι' αὐτὴ ἐπίσης).*—Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο κομμάτι...

ΑΛΜΠΡΑΝ.—Βέβαια δὲν εἶνε τὸ ἴδιο... Εἶνε ἡ «Μπριζὲ»... Ναί, ἀκοῦστε; *(Μουρμουρίζοντας).* Τοὺ-τοῦ-τοῦ-τοῦ... Τὸ παίζουν θαυμάσια, καὶ τὸ τέλος τί ὡμορφο ποὺ εἶνε!

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ.—Μὰ τὸ ξέρετε βλέπω ἀπ' ἔξω ἐσεῖς!

ΑΛΜΠΡΑΝ.—Τὸ ξέρω ἀπ' ἔξω; Καὶ βέβαια τὸ ξέρω. Ξέρω, ὅτι τὰ κυνηγετικὰ κέρατα καὶ οἱ σάλπιγγες παίζουν στὰ δάση! *(Ἐνθουσιαζόμενοι).* Ἀ! ναί, εἶνε θαυμάσια νὰ τ' ἀκούσῃ κανεὶς τὸ πρωΐ ὅταν χαράζει ἢ τὸ βράδυ ὅταν σουρουπώνει! Πῶς θάθελα νἤμουν τώρα σὲ κανένα δάσος καὶ νὰ τ' ἄκουα.

(Ἡ κ. Ντ' Ἀρσὶ κατσουφιάζει)

...Μαζί σας φυσικά, γιατὶ χωρὶς ἐσᾶς τίποτε δὲν μ' ἐνδιαφέρει!... Πέστε μου ὅτι θὰ μ' ἀγαπήσετε ὅπως σᾶς ἀγαπῶ, καὶ ὅτι θὰ λησμονήσετε καὶ σεῖς, ὅπως λησμόνησα κι' ἐγὼ ὅλο σας τὸ παρελθόν, κάθε τι ποὺ θ' ἀπομακρύνει τὴ σκέψη σας ἀπὸ μένα. *(Ἐπανακούοντας).* Τώρα παίζουν τὴ «Σαντιγί!» Μὰ εἶνε γιὰ φίλημα αὐτὸς ποὺ σαλπίζει. Τέτοιο παίξιμο ἀξίζει νὰ πληρωθῇ μὲ χρυσάφι! *(Ἐνθυμούμενος κάτι ἔξαφνα).* Δὲν φαντάζεσθε τί μοῦ θυμίζει αὐτὸ τὸ κομμάτι. Μιὰ μέρα, σνοὺς ἤχους τοῦ σαλπίσματος αὐτοῦ, λίγο ἔλειψε νὰ σκοτωθῶ!... Τὸ ἄλογό μου πήδηξε ἀπότομα καὶ μ' ἔριξε πάνω σ' ἕνα πεῦκο...

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ — Χαριτωμένη ἀνάμνησις!

ΑΛΜΠΡΑΝ.—Εὐτυχῶς τὴν πλάτη μου τὴν προφύλαξε ἡ τρουμπέττα μου...

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ. *(Μὴ ἐννοοῦσα).* Ποία τρουμπέττα;

ΑΛΜΠΡΑΝ.—Ἡ κυνηγετική μου τρουμπέττα!...Ἐγὼ δὲν ἔπαθα τίποτε μὰ ἐκείνη μὲ τὸ πλάκωμα ἔγινε σὰ γαλέττα! Δὲ θὰ μποροῦσες νὰ περάσῃς οὔτε καὶ τρίχα ἀπὸ μέσα....

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ.—Ἀγαπᾶτε πολὺ τὸ κυνῆγι;

ΑΛΜΠΡΑΝ. *(Δησμονούμενος ἐντελῶς).*—Ἂν τὸ ἀγαπῶ, λέει; Μὰ δὲν ἀγαπῶ τίποτε ἄλλο περισσότερο στὸν κόσμο. Καὶ γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, δὲν ἀγαπῶ παρὰ μόνον τὸ κυνῆγι! *(Προσπαθώντας νὰ διορθώσῃ τὴ γκάφα του).* Τοὐλάχιστον δὲν ἀγαποῦσα παρὰ μόνον τὸ κυνῆγι... ἄλλοτε... πρὶν νὰ σᾶς γνωρίσω... *(Αἰσθηματικός).* Ἀλλ' ἀφότου σᾶς γνώρισα... Ἀλλοίμονο! Ἀπὸ τότε, μονάχα ἐσᾶς ὀνειρεύομαι .. Ἐσεῖς ἀπεροροφᾶτε ὅλη μου τὴ σκέψη... Ναί, τ' ἀρνοῦμαι ὅλα, ἀπιστῶ σ' ὅλα, πρὸς χάριν σας! Καὶ ὅμως εἶνε τόσο ὡμορφο πρᾶμα τὸ κυνῆγι... τὸ κυνῆγι τοῦ ἐλαφιοῦ ἰδίως... Ἕνα μεγάλο ἐλάφι ποὺ τρέχει.. Τί ὡμορφο θέαμα!... Τὸ κορμί του, ὁ λαιμός του...

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ *(Γελῶντας).*—Οἱ γάμπες του!...

ΑΛΜΠΡΑΝ.—Βέβαια οἱ γάμπες του... δηλαδή, γιὰ νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, δὲν ὑπάρχουν γυναικεῖες κνῆμες, ποὺ νὰ μποροῦν νὰ παραβληθοῦν μὲ τὶς κνῆμες τοῦ ἐλαφιοῦ..

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ. *(Ἐξακολουθώντας νὰ γελᾶ).*—Εἶνε ἄλλο εἶδος...

ΑΛΜΠΡΑΝ. *(Συνεπαρμένος ὁλότελα ἀπὸ τὸν κυνηγετικό του οἶστρο).*—Θεέ μου, τί ὥμορφα κυνήγια που κάναμε τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια! Κουναζόμουν τόσο πολὺ ὥστε μ' ἔπιανε ὁ ὕπνος τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Μ' ἔπαιρνε ὁ ὕπνος παρ' ὅλες μου τὶς προσπάθειες νὰ μὴ κοιμηθῶ καὶ παρ' ὅλες τὶς κουβέντες τῶν κυρίων ποὺ ἦταν μαζί μας... Οἱ γυναῖκες δὲν μποροῦν νὰ κάνουν οὔτε στιγμὴ χωρὶς φλυαρία... στὸ τραπέζι ἰδίως.. εἶνε πολὺ ἐνοχλητικές!...

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ.—Μπᾶ!!!

ΑΛΜΠΡΑΝ—Θάθελα νὰ τρέχατε ὅλη τὴ μέρα πάνω σ' ἕνα ἀτίθασσο ἄλογο καὶ θὰ σᾶς ἔλεγα ἐγώ. . *(Κατ' ἰδίαν ἀντιλαμβανόμενος ὅτι ἡ Κα ντ' Ἀρσὶ τὸν κυττάζει μὲ ὁλόενα μεγαλείτερη ἔκπληξη).* Τί ἀδεξιος ποὺ εἶμαι τέλος πάντων... Μιλῶ μ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ κυνῆγι, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ μιλήσω μ' ἐνθουσιασμὸ γι' ἄλλο πρᾶμα! Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ εἶμαι εὔνλωτος... Εἶνε τὸ πρῶτο μου ραντεβοῦ... Καὶ ἀπ' τὸ πρῶτο ραντεβοῦ ἐξαρτῶνται τὰ πάντα... *(Ἔξαφνα ἀκούγεται ἄλλο κυνηγετικὸ κομμάτι. Ὁ Ἀλμπρὰν δείχνει νὰ τείνει τὸ αὐλί του).* Ἀ, ἀκοῦστε! Εἶνε ἡ «Πεμπτὸν!» Τί ὡραῖο κομμάτι! Θεέ μου, καὶ τί ὡραῖα ποὺ τὸ παίζουν! Ἐγὼ ποτὲ μου δὲν τὰ κατάφερα τόσο καλά! Βλεπετε, καὶ ἡ σάλπιγγα θέλει ταλέντο ὅπως καὶ τὸ μπιλιάρδο... Ἀ! θάθελα πολὺ νὰ τοὺς δῶ αὐτοὺς ποὺ παίζουν τόσο ὡραῖα!

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ. -Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πᾶτε στὴν ἔκθεσι καὶ νὰ τοὺς δῆτε ἀπ' ὅσο κοντὰ θέλετε ..

ΑΛΜΠΡΑΝ. *(Συνεχόμενος ἐπὶ τέλους).* —Ἀλλὰ... Σᾶς ὁρκίζομαι...

Κα ΝΤ' ΑΡΣΙ.—Μὴ μοῦ ὁρκίζεστε... Θὰ εἶνε πολὺ πιὸ καταριαχτὸ γιὰ σᾶς νὰ πᾶτε στὴν ἔκθεσι τῶν σκυλιῶν παρὰ νὰ μείνετε περισσότερο ἐδῶ πέρα... Τὸ κυνῆγι σᾶς δίνει πολὺ πιὸ μεγάλον οἶστρον παρ' ὅτι ὁ ἔρως... Ὤ, μὴν τὸ ἀρνεῖστε... Εἴχαμε πάρει σφαλερὸ δρόμο... Τὰ καθμένα τὰ σκυλιὰ βρῆκαν τὸ λάθος καὶ μᾶς ἔβαλαν στὸν καλὸ δρόμο... Ἐμπρὸς, ἐμπρὸς πηγαίνετε στὴν ἔκθεσί σας... Ἀντίο!... Χαίρετε κύριε κυνηγέ!...

Ζὺπ

Ἤρθατε;... Πρὶν ἀπὸ μένα!...